

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 949

гр. София, 26.10.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-8, в закрито заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария Бойчева

като разгледа докладваното от Мария Бойчева Търговско дело № 20211100901630 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от Г. П. Г. против ответниците М. НА м. И С., ДП “Б.С.Т.”, А.Н.И., Т. Г. А., И.Е. Г., Т.А. В. и Н. К. Л., с обективно кумулативно съединени искания да бъде признато за установено между страните нищожността на Заповед № РД-09-729-04.08.2021 г. на М. НА м. И С. за освобождаване на членовете на управителния съвет на ДП “Б.С.Т.” и за назначаване на нови такива, както и да бъде признато за установено несъществуването на заявено за вписване в Търговски регистър обстоятелство със заявление с вх. № 20210805221859.

Предвид констатирани нередовности на исковата молба с разпореждане от 13.08.2021 г. съдът е дал указания на ищеца: да уточни срещу кой/кои от ответниците предявява всеки един от исковете; да уточни правния си интерес от предявяването на всеки от установителните искове, като вземе предвид изложеното в мотивите на настоящото разпореждане; по иска по чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ да изложи твърдения касателно несъществуването на вписани обстоятелства, както и да обоснове наличието на правен интерес от същия предвид изложеното в мотивите на настоящото разпореждане; да представи по делото доказателства за внесена държавна такса по сметка на Софийски градски съд в размер на 160 лева, съгласно чл. 3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

С молба с вх. № 14774/30.08.2021 г. ищецът е направил уточнения, с които обаче не са отстранени в цялост констатираните нередовности на исковата молба.

С оглед на това с разпореждане от 09.09.2021 г. съдът е указал на ищеца: да уточни правния си интерес от предявяването на всеки от установителните искове, като вземе предвид изложеното в мотивите на настоящото разпореждане; да изложи факти за възникнало конкретно материално правоотношение с всеки от ответниците физически лица, от което да произтича защитавано чрез провеждане на исковете материално

право на ищеца; да уточни срещу кой/кои от ответниците предявява иска по чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ; да представи още 6 броя преписи от молба с вх. № 14774/30.08.2021 г.

С молба с вх. № 21605/14.10.2021 г. ищецът е направил уточнения на предявените иски.

Съгласно нормата на чл. 124, ал. 1 от ГПК, всяко лице, което има правен интерес, може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право. Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно по всяко време на производството. Липсата му обуславя недопустимост на предявения иск. Допустимостта на установителния иск е обусловена от наличието на правен интерес за ищеца, като такъв е налице, когато при уважаването на иска, силата на присъдено нещо на съдебното решение ще породи за ищеца правни последици и ще рефлектира върху обема и съдържанието на притежаваните от него законни права и правнозащитими интереси в ответното държавно предприятие.

В случая от изложените от ищеца твърдения не може да бъде изведен правнозащитим интерес, обуславящ допустимостта на предявените установителни иски срещу ответниците А.Н.И., Т. Г. А., И.Е. Г., Т.А. В. и Н. К. Л.. Не се обосновава от изложените от ищеца твърдения правнозащитим интерес за насочване на установителния иск срещу тези ответници.

От изложените от ищеца твърдения не се обосновава и правнозащитим интерес от предявения установителен иск и срещу ответниците - М. НА м. И С. и ДП "Б.С.Т.". В случая ищецът претендира да бъде осъществен косвен съдебен контрол върху решения на М. на м. и С., който се явява върховен орган на управление на ответното държавно предприятие - ДП "Б.С.Т.".

Възлагането на управлението на държавното предприятие е особен вид граждански договор, като страните по него са равнопоставени. Съгласно разпоредбата на чл. 13а, ал. 5 от Закона за хазарта, органите за управление на Държавно предприятие "Б.С.Т." се назначават и освобождават от М. на м. и С., съгласувано с М. на финансите. Поради това правата на държавата в държавното предприятие се упражняват от съответния министър. Макар че държавното предприятие е различна организационна структура по чл. 62, ал. 3 от ТЗ, то по самата му регламентация в Търговския закон предполага приложение на регулациите, уредени в този закон. Сключването и прекратяването на договора за управление е пряк резултат от назначаването, респ. освобождаването на членовете на управителните съвети, което е правомощие на върховния орган на управление на държавното предприятие. В случая министърът на м. и С. не действа като административен орган, а като орган на управление в държавното предприятие. Затова по силата на това законово овластяване с представителни и управленски правомощия спрямо държавното предприятие, министърът сключва, респ. прекратява договора за управление със съответния член на управителния съвет. При сключване, респ. прекратяването на договора, министърът не действа като административен орган, а като орган от управлението на държавното предприятие, който

упражнява правата на принципала/собственика. В случай, че освободеният член на управителния съвет претендира накърняване на права в неговия патримониум, той би могъл да претендира защита на свои права, произтичащи от прекратяването на мандатното правоотношение, а не да атакува решението на принципала, упражняващ правата на държавата в държавното предприятие. Следователно дори и да бъде уважен предявеният иск за нищожност на заповедта, то това няма да се отрази пряко върху правната сфера на ищеца, доколкото няма да доведе до възстановяване на мандатното правоотношение на ищеца. Изложените от ищеца твърдения относно накърняване на правата му като член на управителния орган на държавното предприятие могат да бъдат предмет на иск за обезвреда с оглед прекратяването на мандатното му правоотношение, но не могат да обосноват правен интерес от оспорване на решението на принципала на държавното предприятие.

Поради това съдът намира, че предявеният иск за прогласяване нищожност на горепосочената заповед на М. на м. и С. се явява недопустим.

Съгласно нормата на чл. 29, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ, всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване на нищожност или недопустимост на вписването, както и за несъществуване на вписано обстоятелство.

Пасивно легитимиран ответник по иска по чл. 29, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ е юридическото лице, по отношение на което се твърди атакуваното вписване – в случая такъв би бил ответника ДП “Б.С.Т.”, както е уточнено в молбата от 14.10.2021 г.

Останалите ответници М. НА м. И С., А.Н.И., Т. Г. А., И.Е. Г., Т.А. В. и Н. К. Л. не се явяват пасивно легитимирани да отговарят по иска по чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ и искът срещу тях се явява недопустим.

По отношение на предявения иск по чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ съдът намира, че не се обосновава от ищеца правен интерес от воденето на иска и срещу ответника ДП “Б.С.Т.”. Съгласно мотивите на т. 3 на Тълкувателно решение № 1/2002 г. от 06.12.2002 г. на ОСГК на ВКС, вписване на несъществуващо обстоятелство е налице, когато е вписано обстоятелство, което не е възникнало валидно, като възможните хипотези са две: когато е допуснато вписване на липсващо обстоятелство (невзето решение), което не е съществувало към датата на удостоверяването, или когато е вписано съществуващо обстоятелство, чиято нищожност е установена по-късно. В цитираното Тълкувателно решение е прието, че при иск за установяване несъществуване на вписаното обстоятелство проверката не следва да се простира по отношение законосъобразността на самото вписано обстоятелство (решение на общо събрание, на управителен или надзорен орган на дружеството). Аргумент за изключване проверката на самото обстоятелство е това, че искът за установяване несъществуване на вписаното обстоятелство може да бъде предявен освен от член на дружеството, още и от всяко трето заинтересовано лице. Ако искът е предявен от трето лице, както е в разглеждания случай, то това би му дало възможност за ревизия на решение на орган на дружеството (в случая

държавното предприятие), което е недопустимо. Освен недопустима, такава намеса е и неоправдана, тъй като за третото лице решенията на органите на дружеството не са задължителни.

За да е налице интерес от иска по чл. 29, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ е необходимо на първо място да има вписване на атакуваното обстоятелство в Търговския регистър. В случая не се твърди от ищеца да е налице вписване на обстоятелствата, заявени със заявление с вх. № 20210805221859. При липса на вписване в Търговския регистър на атакуваните обстоятелства, за ищеца липсва правен интерес от воденето на иска срещу държавното предприятие. Претенцията не може да породи целените правни последици в полза на ищеца – заличаване на вписани обстоятелства, каквито не са вписани към момента на подаване на исковата молба, и се явява недопустима.

За изчерпателност на изложението следва да се посочи, че ищецът не е страна в регистърното производство и дори да е налице извършено вписване и евентуално установяване на неговото несъществуване, то това няма да се отрази пряко на правната сфера на ищеца, да рефлектират неблагоприятно върху негови законни права и правнозащитими интереси. Целената от ищеца проверка по реда на чл. 29, ал. 1 от ЗТРРЮЛНЦ на валидността на решението на М. на м. и С. в настоящото производство се явява недопустима и неоправдана, доколкото ищецът се явява трето лице за държавното предприятие (така в мотивите на т. 3 на Тълкувателно решение № 1/2002 г. от 06.12.2002 г. на ОСГК на ВКС).

Поради горното съдът намира, че предявеният иск по чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ се явява недопустим.

По изложените съображения съдът намира, че на основание чл. 130, изр. първо от ГПК исковата молба заедно с приложенията следва да бъде върната, а производството по делото - прекратено.

Водим от изложеното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 12235/09.08.2021 г., подадена от Г. П. Г. против ответниците М. НА м. И С., ДП “Б.С.Т.”, А.Н.И., Т. Г. А., И.Е. Г., Т.А. В. и Н. К. Л., заедно с приложенията, на основание чл. 130, изр. първо от ГПК.

ПРЕКРАТЯВА производството по търговско дело № 1630 по описа за 2021 година на Софийски градски съд, Търговско отделение, VI-8 състав.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски градски съд: _____